

Беатрикс Поттер

Beatriks Potter

TM

ОЗЕН-ПАПИЙИ ДЖЕМАЙМА

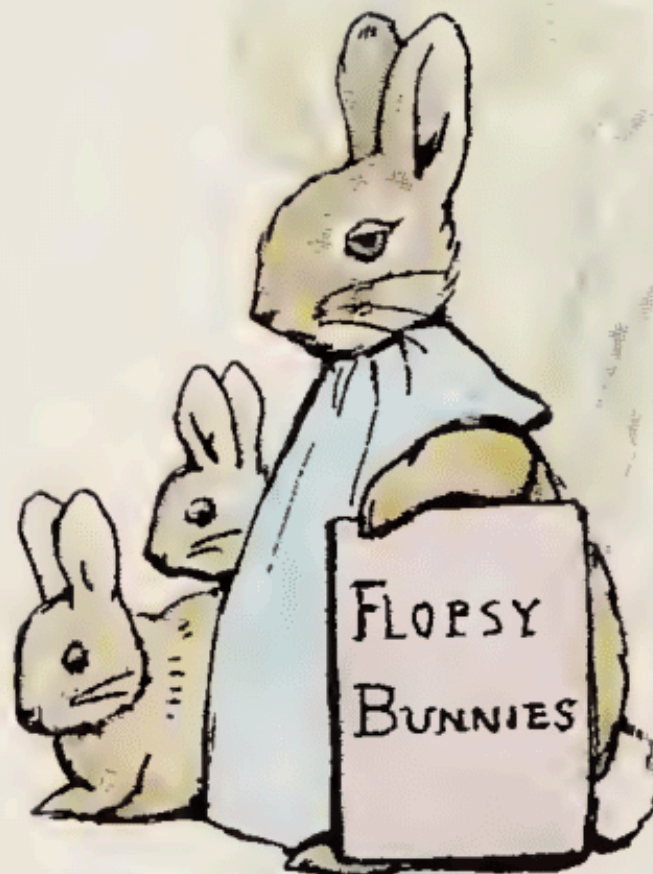
ÖZEN-PAPİYİ SEMAYMA

Беатрикс Поттернинъ ресимлери

Beatriks Potterniñ resimleri

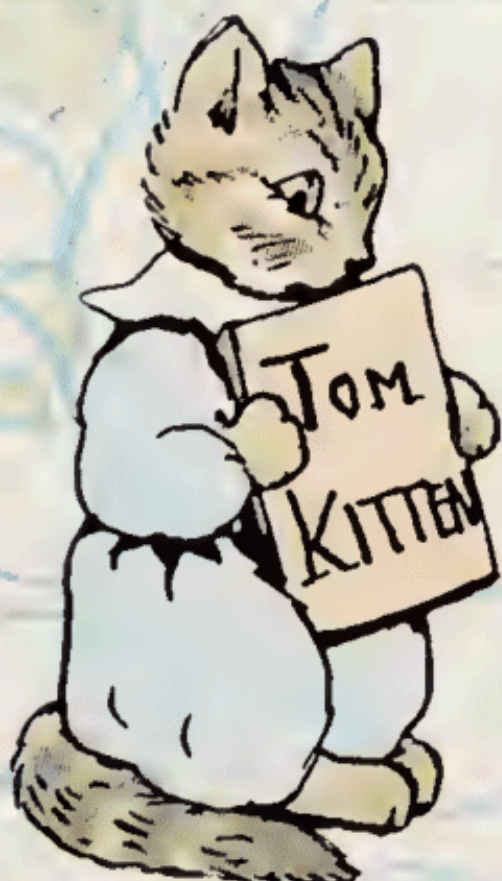

Инглиз тилинден
Арзы АЛИЕВАнынъ
терджимеси

İngliz tilinden
Arzı ALİYEVAñıñ
tercimesi

Тавукънен берабер бир сюрю
папийчиклерни сейир этмек пек ошлы
олса керек..!

Фермернинъ апайы папийлерге озьлер
къозлагъан йымырталарына отурып,
папийчиклерни чыкъармагъа изин
бермегенине ичюн ачувлангъан **Озен-**
Папийи **Джемайманынъ** икяесини
динълейик.

Tavuqnen beraber bir sürü papiyçiklarni
seyir etmek pek oşlı olsa kerek..!

Fermerniñ apayı papiylerge özler
qozlağan yımirtalarına oturıp,
papiyçiklarni çıqarmağa izin bermegenine
içün açuvlanğan **Özen-Papiyi**
Cemaymanıñ ikâyesini diñleyik.

Онынъ енгеси – Озен-Папийи Ребекка Ханым, кулюк (*наседка*) отурмакъ ишини биревге юклемеге эр вакъыт азыр эди.

- Йигирим секиз кунъ девамында бир сепет ичинде отурмагъа сабырым ёкъ, – деди о. - Джемайма, бунъа сенинъ де сабырынъ етмез. Оларны сувутып къоймакъ мумкюнсинъ. Сен буны яхшы билесинъ, бундан хабердарсынъ!

- Озь йымырталарыма озюм кулюк оларакъ отурмакъ истейим, – деп вакъылдады Озен-Папийи Джемайма. - Йымырталардан папийчиклерни чыкъармагъа озюм беджеририм!

Onıñ yengesi – Özen-Papiyi Rebekka Hanım, külük (*hacedka*) oturmaq işini birevge yüklemeye er vaqıt azır edi.

- Yigirim sekiz kün devamında bir sepet içinde oturmağa sabırım yoq, – dedi o. - Cemayma, buña seniñ de sabırıñ yetmez. Olarnı suvutıp qoymaq mümkünsiñ. Sen bunı yahşı bilesiñ, bundan haberdarsıñ!

- Öz yımırtalarıma özüm külük olaraq oturmaq isteyim, - dep vaqıldadı Özen-Papiyi Cemayma. - Yımırtalardan papiyçiklerni çıqarmağa özüm beceririm!

Озен-Папийи Джемайма йымырталарыны сакъламагъа тырыша, амма оларны эр вакъыт бир кимсе тапып, алып кете эди.

Джемайманынъ бунъа пек джаны агъыра ве о, чаресизликтен фермадан узакъ бир ерде юва япмакъ къарарына кельди.

Özen-Papiyi Cemayma yımirtalarını
saqlamağa tırışa, amma olarnı er vaqıt bir
kimse tapıp, alıp kete edi.

Cemaymanıñ buña pek canı ağıra ve o,
çaresizlikten fermadan uzaq bir yerde
yuva yapmaq qararına keldi.

Джемайма гузель бир баарь куню
уйледен сонъ байыргъа алып баргъан
араба ёлуна чыкъты. Онынъ усть
урбасындан тек шалы ве шляпасы бар
эди.

Cemayma güzel bir baar künü üyleden
soñ bayırğa alıp barğan araba yoluna
çıqtı. Onıñ üst urbasından tek şalı ve
şlâpası bar edi.

О, байырнынъ тёпесине чыкъкъан
сонъ, узакъта орманны коръди.
«Анда хавфсыз (*безопасный*) ве тынч ер
олса керек», – деп тюшюнди папий.

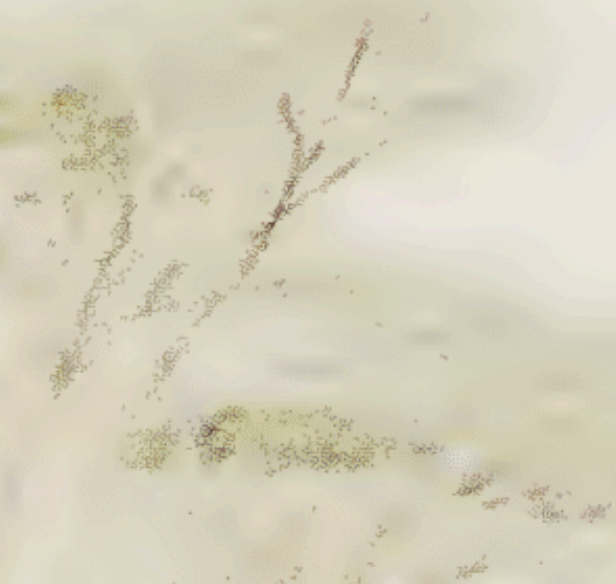
O, bayırnıñ töpesine çıqqan soñ, uzaqta ormannı kördi.

"Anda havfsız (*безопасный*) ve tınç yer olsa kerek", – dep tüşüнди papiy.

Асылында, Озен-Папийи Джемайманынъ учмакъ адети ёкъ эди. Амма шимди байырдан бир къач метр ашагъы догъру чапты да, шалыны яйдырып, авагъа секирди.

Asılında, Özen-Papiyi Cemaymanıñ uçmaq adeti yoq edi. Amma şimdi bayırdan bir qaç metr aşığı doğru çaptı da, şalını yaydırıp, avağa sekirdi.

Джемайма, адети узьре, яхшы
учатургъан.

Папий тереклернинъ тѣпесинден
учкъанда, ашагъы козь ташлады. О,
орманнынъ ортасында тереклер ве
чытырманлыкъ (*заросли*) олмагъан
ачыкъ бир ерни корьди.

Cemayma, adeti üzre, yahşı uçaturğan.
Papiy terekleriniñ töpesinden uçqanda,
aşağı köz taşladı. O, ormannıñ ortasında
terekler ve çıtırmanlıq (*запросли*) olmağan
açıq bir yerni kördi.

Джемайма бутюн агъырлыгъынен ерге
къонды ве саллан-суллан юрип, юва
ясамакъ ичюн келишкен къуру ер
къыдырмагъа башлады. О, юксек гурь
оськен оймакъ от *(наперстянка)*
арасында бир кутюкни корип къалды.
Кутюк устюнде зариф *(элегантный)*
урбада газета окъуп отургъан
эфендини корип, тааджи пленди
(удивилась). Онынъ къулакъ кенарлары
сиях, мыйыкълары къум ренкте эди.
– Вакъ-вакъ? – деп суаль берди Озен-
Папийи Джемайма ве башындан ана-
мына тюшеджек шляпасыны тутты. –
Вакъ?

Cemayma bütün ağırlığınen yerge qondı ve sallan-sullan yürüp, yuva yasamaq içün kelişken quru yer qıdırmağa başladı. O, yüksek gür ösken oymaq ot (*наперстянка*) arasında bir kütükni körip qaldı.

Kütük üstünde zarif (*элегантный*) urbada gazeta oqup oturğan efendini körip, taaciplendi (*удивилась*). Onıñ qulaq kenarları siyah, mıyıqları qum renkte edi.

– Vaq-vaq? – dep sual berdi Özen-Papiyi Cemayma ve başından ana-mına tüşecek şlâpasını tuttı. – Vaq?

Эфенди козьлерини окъугъан газетадан
котерди ве Джемаймагъа меракънен
бакъып, деди:

– Ханым, ёлунъызны шашыр-
дынъызмы?

Узун гурь къуйрукълы эфенди
Джемайманынъ козьлерине незакетли
ве дюльбер олып корюнди.

Джемайма онъа ёлуны
шашырмагъаныны ве юва ясап,
кулюклемек ичюн къолайлы ве къуру
бир ер къыдыргъаныны анълатты.

Efendi közlerini oquğan gazetadan köterdi ve Cemaymağa meraqnen baqıp, dedi:

– Hanım, yolunıznı şaşır-dıñızmı?

Uzun gür quyruqlı efendi Cemaymanıñ közlerine nezaketli ve dülber olıp köründi. Cemayma oña yolunı şaşıрмаğanını ve yuva yasap, külüklemek içün qolaylı ve quru bir yer qıdırğanını añlattı.

– Аа! Ойлеми? – деди мыйыгы кѳум
ренкли эфенди.

О, газетасыны буклеп, фракнынъ арт
джебине кѳойды.

– Aa! Öylemi? – dedi mıyığı qum renkli efendi.

O, gazetasını büklep, fraknıñ art cebine qoydı.

– Юва меселесине кельгенде, ич бир кыйынлыкъ ёкъ, – деди эфенди. – Меним одун аранымда тюклернен (*перья*) толу чуваллар бар... Сиз, азиз ханым, ич бир кимсеге кедер этмейджексинъиз. О ерде не къадар керек олса отура билесиз.

Гурь, йымшакъ ве узун кыйрукълы эфенди Джемайманы четтеки оймакъ от ичинде тургъан, бир бакъкъанда корюмсиз эвчикке алып кетирди.

Эв кыруу чырпылардан (*хворост*) ве пиченден (*сено*) кыруулгъан. Баджа (*труба*) ерине бири-бирине кийдирильген эки кыйрыкъ кыопкъа ерлештирильген.

– **Yuva** meselesine kelgende, iç bir qıyınlıq yoq, – dedi efendi. – Menim odun aranımnda tüklerden (*непья*) tolu çuvallar bar... Siz, aziz hanım, iç bir kimsege keder etmeyceksiñiz. O yerde ne qadar kerek olsa otura bilesiz.

Gür, yımşaq ve uzun quyruqlı efendi Cemaymanı çetteki oymaq ot içinde turğan, bir baqqanda körümsiz evçikke alıp ketirdi.

Ev quru çırpılardan (*хворост*) ve piçenden (*сено*) kurulğan. Baca (*труба*) yerine biri-birine kiydirilgen eki qırıq qopqa yerleştirilgen.

– Бу меним язлыкъ эвим, – деди мусафирчен эфенди.

Эвнинъ артында исе, эски сабун къутуларындан япылгъан бир къюлюбе (*хижина*) бар эди. Эфенди Джемайманы ичери алып кирди.

– Bu benim yazlıq evim, – dedi musafirçen efendi.

Evniñ artında ise, eski sabun qutularından yapılğan bir qulübe (*хужуна*) bar edi. Efendi Cemaymanı içeri alıp kirdi.

Къулюбѣ ичи тѹк толу. Мында нефес
алмакъ къыйын олса да, келишкен,
йымшакъ ер.

Озен-Папийи Джемайма мында
къолайлыкънен юва къурды.

Qulübe içi tük tolu. Mında nefes almaq
qıyın olsa da, kelişken, yımşaq yer.
Özen-Papiyi Cemayma mında qolaylıqnen
yuva qurdı.

Тышарыда мыйыгы кѳум ренкли
эфенди озюни сыкъмадан, кутюк
устюне ерлешип газета окѳуп тургѳан.
О, дуйдурмадан газета тѳпесинден
Джемайманы козете эди.

Эфенди папийге нисбетен озюни пек
незакетли (*вежливо*) алып барды.
Джемайма геджеси эвине кѳайткѳаны
ичюн кѳасеветленди. Эфенди эртеси
куню папийге ювасына козь-кѳулакѳ
оладжагѳына сѳз берди. Йымырта ве
папийчиклерни пек севгенини де
бильдирди.

Tışarıda mıyığı qum renkli efendi özünü sıqmadan, kütük üstüne yerleşip gazeta oqup turğan. O, duyduymadan gazeta töpesinden Cemaymanı közete edi.

Efendi papiyge nisbeten özünü pek nezaketli (*вежливо*) alıp bardı. Cemayma gecesi evine qaytqanı içün qasevetlendi. Efendi ertesi künü papiyge yuvasına köz-qulaq olacağına söz berdi. Yımırta ve papiyçiklerni pek sevgenini de bildirdi.

Озен-Папийи Джемайма эр кунь
уйледен сонъ ювасына келе. О
олдыоладжакъ докъуз йымырта
къозлады. Йымырталар пек балабан ве
ешиль-беззлы тюстелер. Тильки
эфенди Джемайма олмагъан вакъытта,
йымырталарны чевире ве сая...

Ниает, Джемайма эртеси куню
йымырталарнынъ устюнде
отураджагъыны айтты:

– Яныма бир торба мысыр кетирерим,
йымырталар чатлагъангъа къадар
ювамдан айырылмагъа керек олмаз, –
деди виджданлы Джемайма. – Мукъайт
олмалым, оларны ушютмемели.

Özen-Papiyi Cemayma er kün üyleden
soñ yuvasına kele. O oldıolacaq doquz
yımırta qozladı. Yımırtalar pek balaban ve
yeşil-beyazlı tüsteler. Tilki efendi
Cemayma olmağan vaqıtta, yımırtaları
çevire ve saya...

Niayet, Cemayma ertesi künü
yımırtaların üstünde oturacağını ayttı:

– Yanıma bir torba mısır ketirerim,
yımırtalar çatlağanğa qadar yuvamdan
ayırılmağa kerek olmaz, – dedi vicdanlı
Cemayma. – Muqayt olmalım, olarnı
üşütmemeli.

– Ялварам, Ханым, бир торба мысыр
тюшюнджесинен башынъызны
агъырттырманъыз, – деди эфенди. –
Мен сизни джылапнен (*овёс*)
теминлерим. Амма, отурманъыздан
эвель сизни сыйламакъ, акъшам
емегине давет этмек истейим!

Мыйыгъы къум ренкли эфенди бираз
сусты, сонъ сёзюни кене девам этти:

– Сизге лезетли омлет азырламакъ
ичюн ферманынъ ходжалыкъ
багъчасындан отлар кетирмеге риджа
этмек мумкюнми? Ада чайы (*шалфей*),
кекик (*тимьян*), нане (*мята*), эки
согъан ве бираз магъданозны
(*петрушка*) сиз алып кельсенъиз, омлет
ичюн ич ягъыны озюм тапарым.

– Yalvaram, Hanım, bir torba mısır tüşüncesinen başıñızni ağırttırmañız, – dedi efendi. – Men sizni cılapnen (*овѣс*) teminlerim. Amma, oturmañızdan evel sizni sıylamaq, aqşam yemegine davet etmek isteyim!

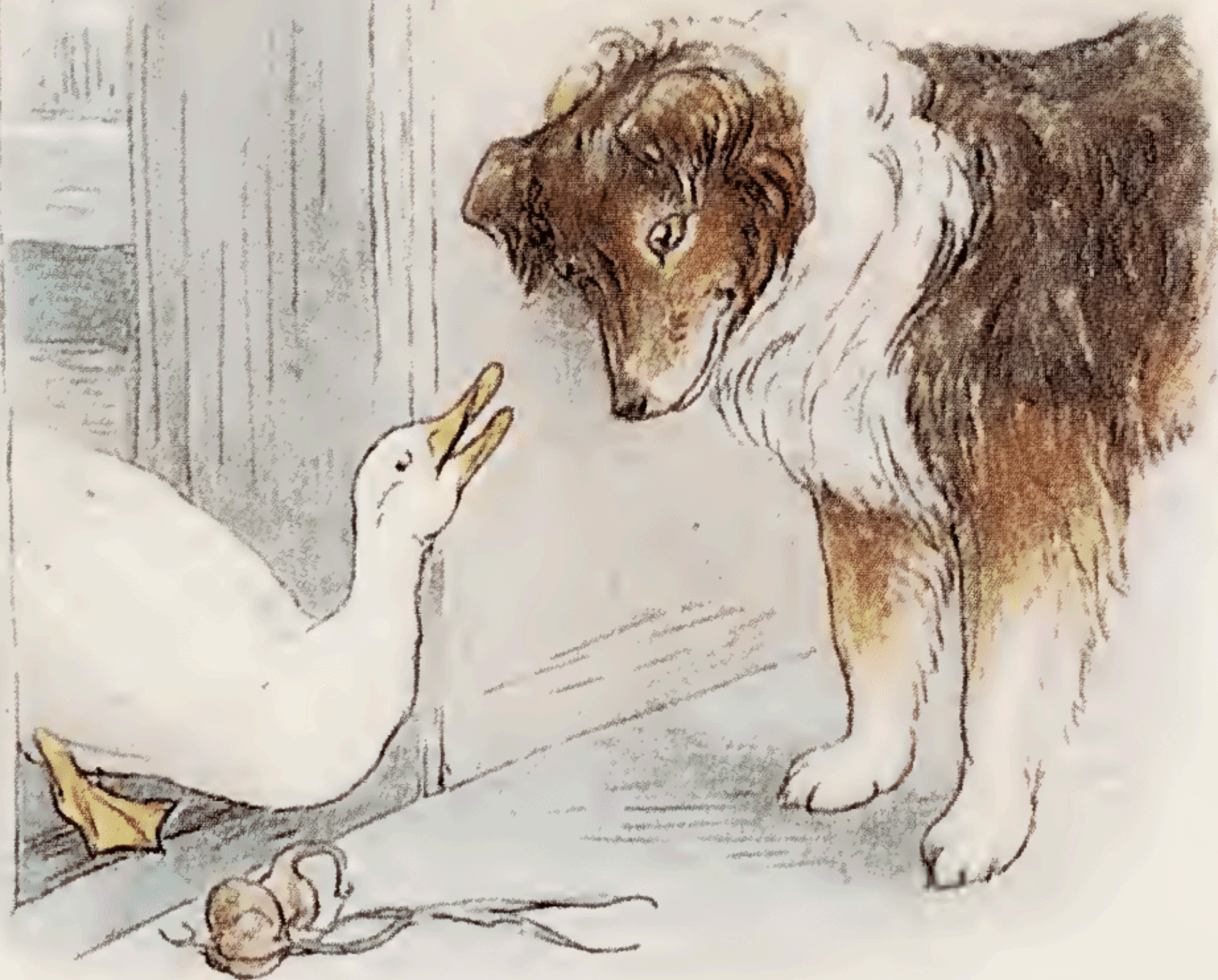
Mıyıǵı qum renkli efendi biraz sustı, soñ sözünü kene devam etti:

– Sizge lezetli omlet azırlamaq içün fermanıñ hocalıq bağçasından otlar ketirmege rica etmek mümkünmi? Ada çayı (*шалфей*), kekik (*тимьян*), nane (*мята*), eki soğan ve biraz mağdanozıni (*петрушка*) siz alıp kelseñiz, omlet içün iç yağını özüm taparım.

Озен-Папийи Джемайма, акълына бир
шей кетирмейип, ферма багъчасыны
айланып чыкъты ве керек отларны
къопарып топлады.

Özen-Papiyi Cemayma, aqlına bir şey ketirmeyip, ferma bağçasını aylanıp çıqtı ve kerek otlarnı qoparıp topladı.

Сонъра ашханедеки сепеттен эки дане согъан да алды.

О, тышары чыкъкъан арада, онъа чобан копеги Кеп расткельди.

– Озен-Папийи Джемайма, бу согъанлардан не япаджакъсынъыз? – сорады Кеп. – Эр акъшам ялынъыз не ерге барып келесиз?

Джемайма бу Кеп копекни пек урьмет эте эди, шунынъ ичюн башына кельгенлерни онъа олгъаны киби айтып берди.

Кеп акъыллы башыны бир тарафкъа эгип, папийнинъ икяесини меракънен динъледи. Джемайма мыйыкълары къум ренкте эфендини анъгъанда исе, о ырылдап алды.

Soñra aşhanedeki sepetten eki dane soğan da aldı.

O, tışarı çıqqan arada, oña çoban köpegi Kep rastkeldi.

– Özen-Papiyi Cemayma, bu soğanlardan ne yapacaqsıñız? – soradı Kep. – Er aqşam yalıñız ne yerge barıp kelesiz?

Cemayma bu Kep köpekni pek ürmet ete edi, şunıñ içün başına kelgenlerni oña olğanı kibi aytıp berdi.

Kep aqıllı başını bir tarafqa egip, papiyniñ ikâyesini meraqnen diñledi. Cemayma mıyıqları qum renkte efendini aňğanda ise, o ırıldap aldı.

Кеп орман, эв ве аран акъкъында бир-
къач суаль берип, сагълыкълашты.

**Kep orman, ev ve aran aqqında bir-qaç
sual berip, sađlıqlaştı.**

Озен-Папийи Джемайма сонъки кере
араба ёлуна чыкъты. О, орманынъ
устюнден учты ве тамам узун
къуйрукълы, муляйим, незекетли
эфендининъ эви къаршысында
къонды.

Özen-Papiyi Cemayma soñki kere araba yoluna çıqtı. O, ormanıñ üstünden uçtı ve tamam uzun quyruqlı, mulâyim, nezaketli efendiniñ evi qarşısında qondı.

Тильки кутюк устюнде орман
этрафларыны козетмекте, аваны
кьокълап отурмакъята эди. Джемайма
къаршысына келип кьонгъанда о
абдырады, отургъан еринден сычрап
турды да деди:

– Йымырталарынъы бакъ да эвге кир!
Омлет ичюн топлагъан отларны манъя
бер. Тез ол!

Незакетли эфенди Джемаймагъа не
ичюндир бу сефер пек серт (*резкий*)
корюнди. О, эфендининъ бойле къаба
(*грубый*) лаф эткенини ич
эшитмегенинден олса керек, озюни
насылдыр кьолайсыз дуйды,
раатсызланды.

Tilki kütük üstünde orman etraflarını közetmekte, avanı qoqlap oturmaqta edi. Cemayma qarşısına kelip qonğanda o abdıradı, oturğan yerinden sıçrap turdı da dedi:

– Yımırtalarıñı baq da evge kir! Omlet içün toplağan otlarnı maña ber. Tez ol! Nezaketli efendi Cemaymağa ne içündür bu sefer pek sert (*резкий*) köründi. O, efendiniñ böyle qaba (*зрбый*) laf etkenini iç eşitmegeninden olsa kerek, özünü nasıldır qolaysız duydu, raatsızlandı.

Джемайма аранда булунгъанда
артындан аякъ сеслери эшитильди.
Кимдир къапы янында нефес алгъаны
дуюлды. Сонъ къапы килитленди.
Джемайма бундан теляшланды
(встревожилась).

Cemayma aranda bulunğanda artından
ayaq sesleri eşitildi.

Kimdir qapı yanında nefes alğanı duyuldı.
Soñ qapı kilitlendi.

Cemayma bundan telâşlandı
(встревожилась).

Арадан бир ань кечер-кечмез
тышарыда афырув, ырылдама, улув,
чыйкъылдав, инълевлер киби дешетли
(ужасные) давушлар эшитильди...
Сонъ эр шей тынды...

Aradan bir an keçer-keçmez tışarıda
afıruv, ırıldama, uluv, çıyqıldav, iñlevler
kibi deşetli (*ужасные*) davuşlar eşitildi...
Soñ er şey tındı...

Кеп яваштан араннынъ къапысыны ачты ве Джемайманы тышары чыкъарды. Кепнинъ къулагъы бироз тишленген эди. Онынъ кучелеклери де бирозда яралангъанлар. Кучелеклер араннынъ ичине чапып кирдилер. Кеп оларны токътатмагъа истеди, амма копечиклер йымырталаргъа атылып, бир анъде ашап битирдилер. Озен-Папийи Джемайма козьяш тѣкти, яныкълады (*переживала*).

Kep yavaştan arannıñ qapısını açtı ve Cemaymanı tışarı çıqardı. Kepniñ qulağı biraz tişlengen edi. Onıñ küçelekləri de birazda yaralanğanlar. Küçelekler arannıñ içine çapıp kirdiler.

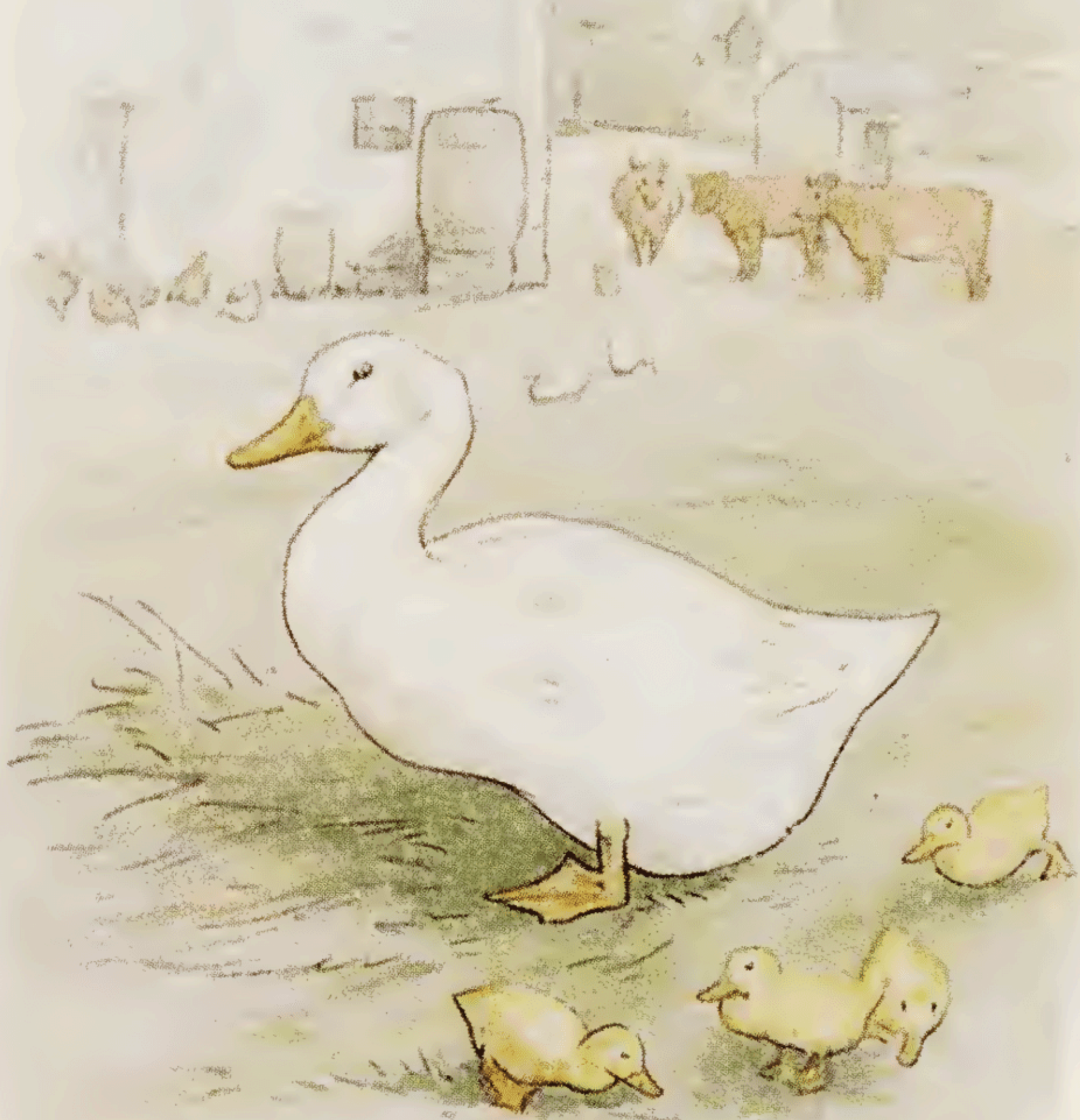
Kep olarnı toqtatmağa istedi, amma köpeçikler yımırtalarğa atılıp, bir ande aşap bitirdiler.

Özen-Папиyi Cemayма közyaş tökti, yanıqladı (*переживала*).

Достлары оны эвине алып кельдилер...

Dostları onı evine alıp keldiler...

Язнынъ ильк айында Джемайма кене йымырта къозлады. Онынъ дёрт палапаны (*паний баласы*) олды.

Меракълысы шу ки, олып кечкенлерден сонъ, узун къуйрукълы, мыйыкълары къум ренкте олгъан тильки эфендини кимсе ич бир вакъыт корьмеди.

Yaznıñ ilk ayında Cemayma kene yımırta qozladı. Onıñ dört palapanı (*papiy balası*) oldı.

Meraqlısı şı ki, olıp keçkenlerden soñ, uzun quyruqlı, mıyıqları qum renkte olğan tilki efendini kimse iç bir vaqıt körmedi.

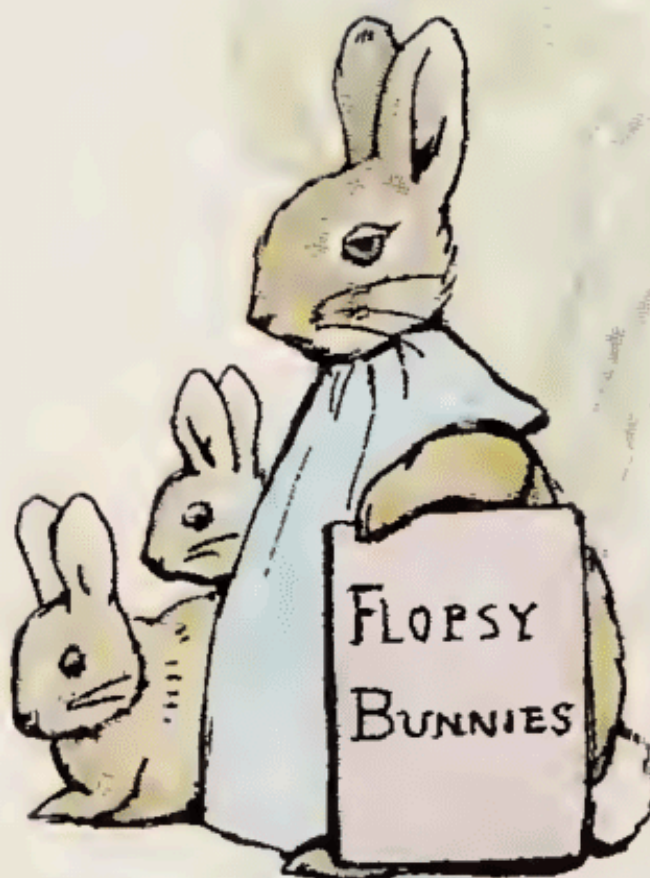
THE TALE OF JEMIMA PUDDLE~DUCK

TM

BY
BEATRIX POTTER
THE ORIGINAL AND AUTHORIZED EDITION

F. WARNE & CO.

WHAT a funny sight it is
to see a brood of duck-
lings with a hen!

—Listen to the story of
Jemima Puddle-duck, who was
annoyed because the farmer's
wife would not let her hatch
her own eggs.

HER sister-in-law, Mrs. Rebecca Puddle-duck, was perfectly willing to leave the hatching to some one else — “I have not the patience to sit on a nest for twenty-eight days; and no more have you, Jemima. You would let them go cold; you know you would!”

“I wish to hatch my own eggs; I will hatch them all by myself,” quacked Jemima Puddle-duck.

SHE tried to hide her eggs;
but they were always found
and carried off.

Jemima Puddle-duck became quite desperate. She determined to make a nest right away from the farm.

SHE set off on a fine spring
afternoon along the cart-
road that leads over the hill.

She was wearing a shawl
and a poke bonnet.

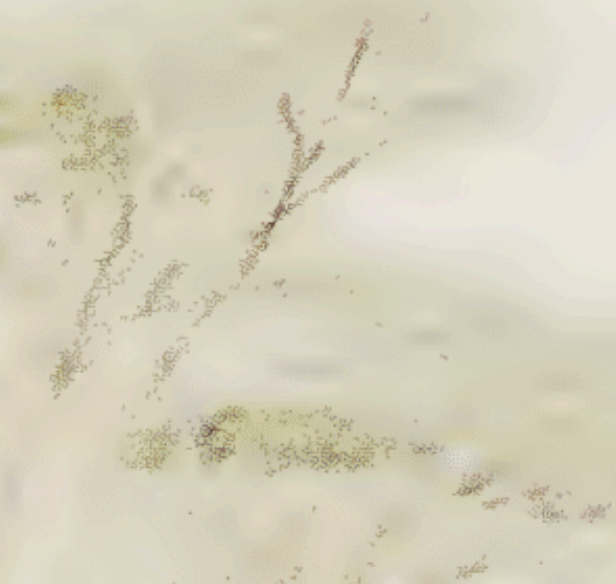

WHEN she reached the top
of the hill, she saw a
wood in the distance.

She thought that it looked
a safe quiet spot.

JEMIMA PUDDLE-DUCK
was not much in the habit of flying. She ran downhill a few yards flapping her shawl, and then she jumped off into the air.

SHE flew beautifully when she had got a good start.

She skimmed along over the tree-tops until she saw an open place in the middle of the wood, where the trees and brushwood had been cleared.

JEMIMA alighted rather heavily, and began to waddle about in search of a convenient dry nesting-place. She rather fancied a tree-stump amongst some tall fox-gloves.

But—seated upon the stump, she was startled to find an elegantly dressed gentleman reading a newspaper.

He had black prick ears and sandy coloured whiskers.

“Quack?” said Jemima Puddle-duck, with her head and her bonnet on one side—
“Quack?”

THE gentleman raised his eyes above his newspaper and looked curiously at Jemima—

“Madam, have you lost your way?” said he. He had a long bushy tail which he was sitting upon, as the stump was somewhat damp.

Jemima thought him mighty civil and handsome. She explained that she had not lost her way, but that she was trying to find a convenient dry nesting-place.

“AH! is that so? indeed!” said the gentleman with sandy whiskers, looking curiously at Jemima. He folded up the newspaper, and put it in his coat-tail pocket.

Jemima complained of the superfluous hen.

“Indeed! how interesting! I wish I could meet with that fowl. I would teach it to mind its own business!”

“**B**UT as to a nest—there is no difficulty: I have a sackful of feathers in my woodshed. No, my dear madam, you will be in nobody’s way. You may sit there as long as you like,” said the bushy long-tailed gentleman.

He led the way to a very retired, dismal-looking house amongst the fox-gloves.

It was built of faggots and turf, and there were two broken pails, one on top of another, by way of a chimney.

“THIS is my summer residence; you would not find my earth—my winter house—so convenient,” said the hospitable gentleman.

There was a tumble-down shed at the back of the house, made of old soap-boxes. The gentleman opened the door, and showed Jemima in.

THE shed was almost quite full of feathers—it was almost suffocating; but it was comfortable and very soft.

Jemima Puddle-duck was rather surprised to find such a vast quantity of feathers. But it was very comfortable; and she made a nest without any trouble at all.

WHEN she came out, the sandy whiskered gentleman was sitting on a log reading the newspaper—at least he had it spread out, but he was looking over the top of it.

He was so polite, that he seemed almost sorry to let Jemima go home for the night. He promised to take great care of her nest until she came back again next day.

He said he loved eggs and ducklings; he should be proud to see a fine nestful in his wood-shed.

JEMIMA PUDDLE-DUCK came every afternoon; she laid nine eggs in the nest. They were greeny white and very large. The foxy gentleman admired them immensely. He used to turn them over and count them when Jemima was not there.

At last Jemima told him that she intended to begin to sit next day—"and I will bring a bag of corn with me, so that I need never leave my nest until the eggs are hatched. They might catch cold," said the conscientious Jemima.

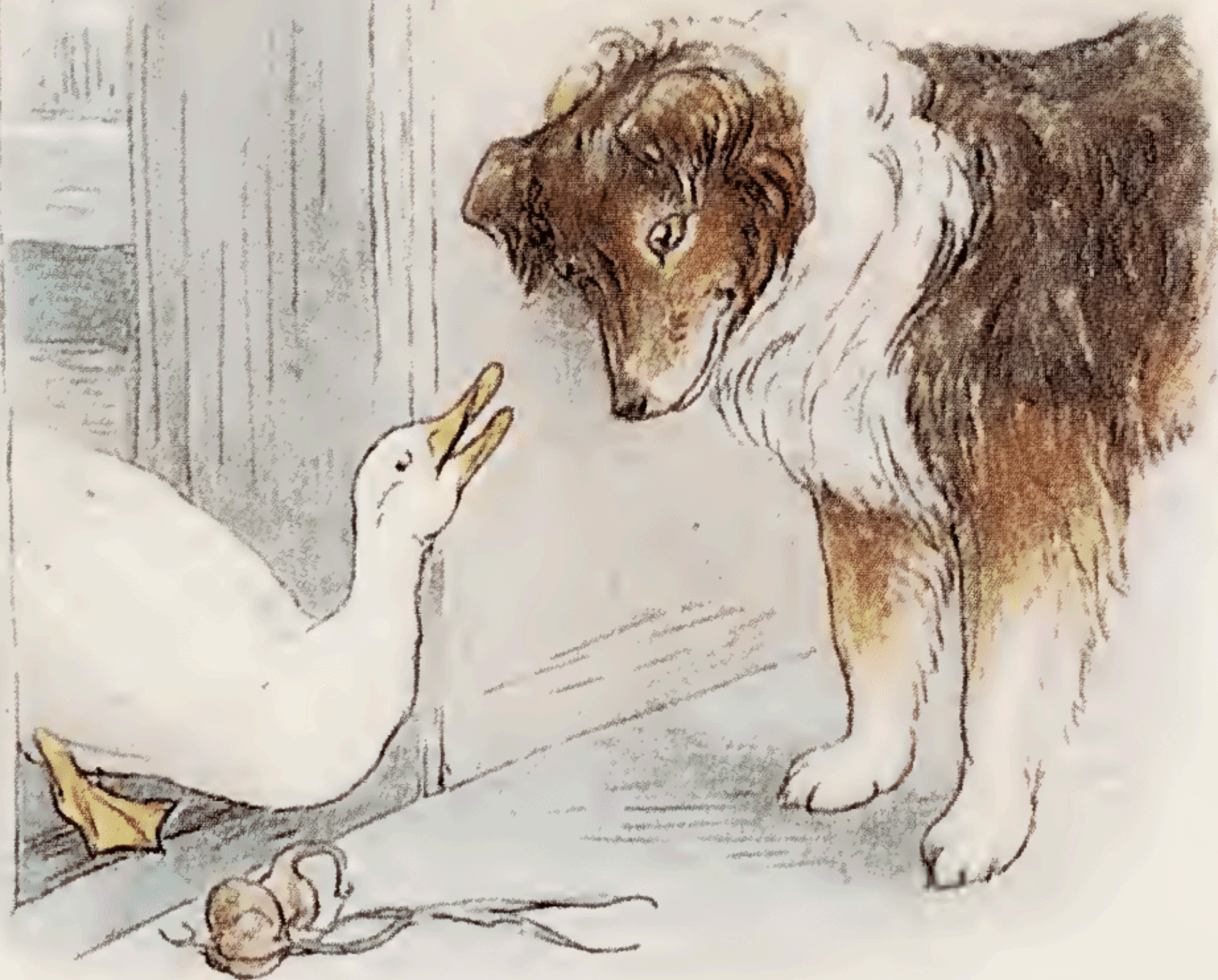
“MADAM, I beg you not to trouble yourself with a bag; I will provide oats. But before you commence your tedious sitting, I intend to give you a treat. Let us have a dinner-party all to ourselves!

“May I ask you to bring up some herbs from the farm-garden to make a savoury omelette? Sage and thyme, and mint and two onions, and some parsley. I will provide lard for the stuff—lard for the omelette,” said the hospitable gentleman with sandy whiskers.

JEMIMA PUDDLE-DUCK
was a simpleton: not even
the mention of sage and onions
made her suspicious.

She went round the farm-
garden, nibbling off snippets
of all the different sorts of
herbs that are used for stuffing
roast duck.

AND she waddled into the kitchen, and got two onions out of a basket.

The collie-dog Kep met her coming out, “What are you doing with those onions? Where do you go every afternoon by yourself, Jemima Puddle-duck?”

Jemima was rather in awe of the collie; she told him the whole story.

The collie listened, with his wise head on one side; he grinned when she described the polite gentleman with sandy whiskers.

HE asked several questions about the wood, and about the exact position of the house and shed.

Then he went out, and trotted down the village. He went to look for two fox-hound puppies who were out at walk with the butcher.

JEMIMA PUDDLE-DUCK
went up the cart-road for
the last time, on a sunny after-
noon. She was rather bur-
dened with bunches of herbs
and two onions in a bag.

She flew over the wood, and
alighted opposite the house of
the bushy long-tailed gentle-
man.

HE was sitting on a log; he sniffed the air, and kept glancing uneasily round the wood. When Jemima alighted he quite jumped.

“Come into the house as soon as you have looked at your eggs. Give me the herbs for the omelette. Be sharp!”

He was rather abrupt. Jemima Puddle-duck had never heard him speak like that.

She felt surprised, and uncomfortable.

WHILE she was inside she heard pattering feet round the back of the shed. Some one with a black nose sniffed at the bottom of the door, and then locked it.

Jemima became much alarmed.

A MOMENT afterwards there were most awful noises—barking, baying, growls and howls, squealing and groans.

And nothing more was ever seen of that foxy-whiskered gentleman.

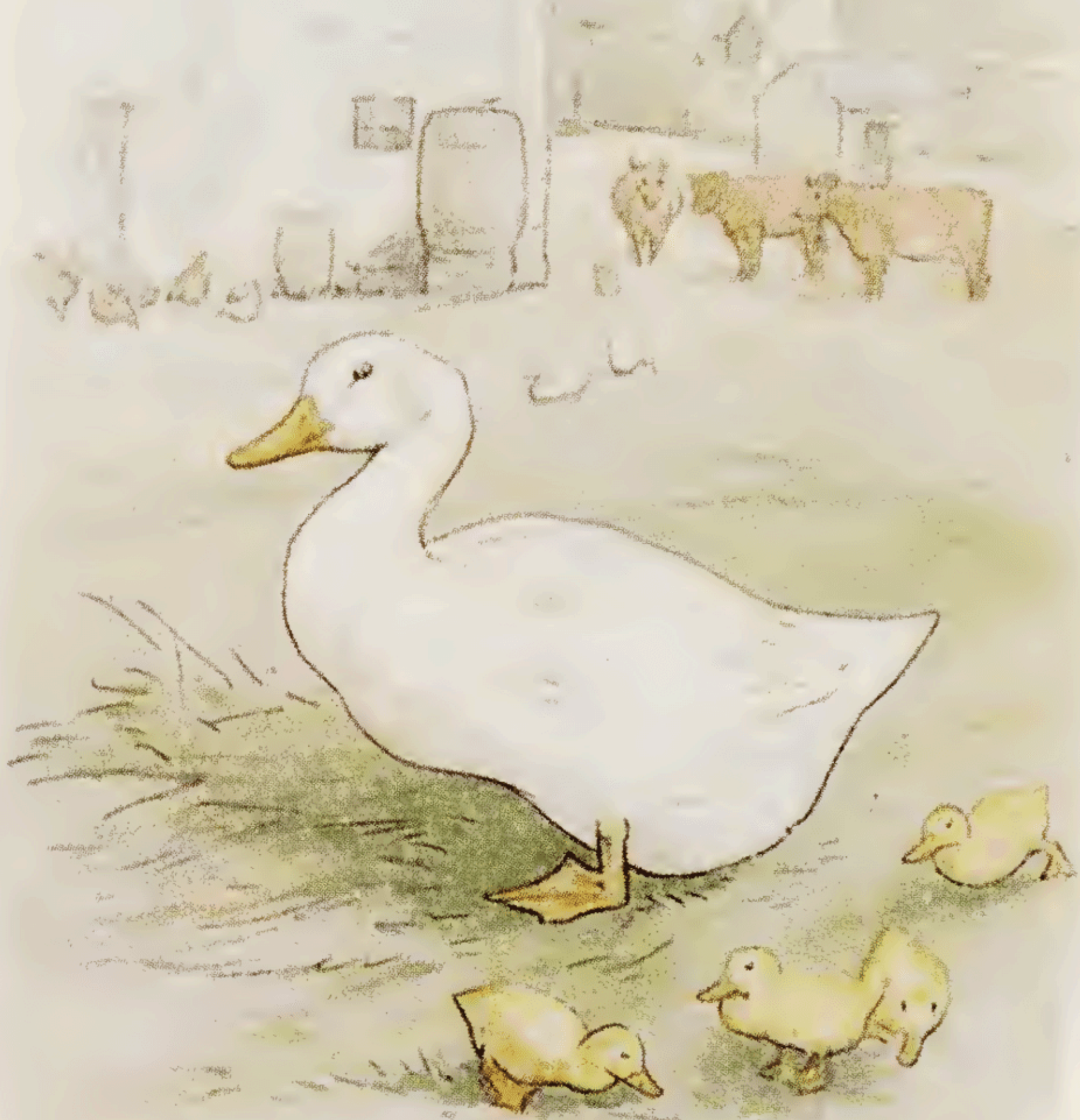
PRESENTLY Kep opened the door of the shed, and let out Jemima Puddle-duck.

Unfortunately the puppies rushed in and gobbled up all the eggs before he could stop them.

He had a bite on his ear and both the puppies were limping.

JEMIMA PUDDLE-DUCK
was escorted home in tears
on account of those eggs.

SHE laid some more in June,
and she was permitted to
keep them herself: but only
four of them hatched.

Jemima Puddle-duck said
that it was because of her
nerves; but she had always
been a bad sitter.

The End